

A Fővárosi Ítéltábla a Budapesti 230. számú Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Sarnyai Sándor ügyvéd által képviselt felperesnek - a jogtanácsos által képviselt I. rendű és a Mikóné dr. Horváth Emőke ügyvéd által képviselt II. rendű alperesek ellen, kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. június 5. napján kelt 4.P.20.048/2012/5. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 6. és a II. rendű alperes részéről 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és a II. r. alperes marasztalását 4.930.000 (négymillió-kilencszázharmincezer) forintra és annak az elsőfokú ítéletben kitett kamataira, együttesen azonban legfeljebb 7.600.000 (hétmillió-hatszázézer) forintra; a felperes által térítendő fellebbezési eljárási illeték összegét 160.200 (százhatvanezer-kétszáz) forintra leszállítja, az általa térítendő kereseti illeték összegét 346.200 (háromszáznegyvenhatezer-kétszáz) forintra, míg a II. r. alperes által megtérítendő kereseti és fellebbezési illeték összegét egyaránt 295.800 (kétszázkilencvenötezer-nyolcszáz) - 295.800 (kétszázkilencvenötezer-nyolcszáz) forintra felemeli.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Kimondja, hogy a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Fővárosi Bíróság 4.P.26.449/2007/18. sorszámú ítéletének I. rendű alperessel szembeni keresetet elutasító jogerős döntését nem érintve a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.968/2009/8. sorszámú közbenső ítéletével megállapította, hogy a II. rendű alperes kártérítési felelősséggel tartozik a felperessel szemben az általa szerkesztett jelzálogjoggal biztosított kölcsönszerződéssel kapcsolatban keletkezett károkért.

Azösszepszerűség tekintetében folytatott eljárásban a Fővárosi Bíróság 4.P.22.724/2010/12.számú - 17-I. szám alatt kijavított - ítéletét a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.21.258/2011/3. sorszámú végzésével hatályon kívül helyezte. Az ennek folytán azösszepszerűség körében megismételt eljárásban a felperes keresetét a II. rendű alperessel szemben akként tartotta fenn, hogy kártérítés jogcímén 4.930.000 forint tőke, ebből 4.700.000 forint után 2001. március 1. napjától évi 11 + 4% késedelmi kamat, míg 230.000 forint után 2004. április 10-től Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni a II. rendű alperest.

A II. rendű alperes továbbra is a kereset elutasítását kérte. Vitatta a kár bekövetkeztének,összepszerűségének bizonyítottságát. Álláspontja szerint az érvényesített kár nincs okozati összefüggésben az ügyletkötés során kifejtett magatartásával. Megítélése szerint kármegosztás lenne indokolt, miután a felperes is mulasztott, illetőleg más ügyvéd is eljár az ügyben. Utalt arra is, hogy a kereset leszállítása folytán nagyobb részben az alperes minősül pernyertesnek.

Az elsőfokú bíróság a 4.P.20.048/2012/5. sorszámú ítéletében kötelezte a II. rendű alperest, fizessen meg a felperesnek 7.600.000 forint tőkét, ennek 2006. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 300.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest kötelezte 255.700 forint, a II. rendű alperest 266.200 forint kereseti illeték, a felperest 255.700 forint, a II. rendű alperest 266.200 forint fellebbezési illeték állam javára történő megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rámutatott arra, hogy az okirati bizonyítékok és a felek nyilatkozatai alapján nem volt vitás, hogy felperes és a II. rendű alperes között a Ptk. 474-483. §-aiban szabályozott megbízási szerződés jött létre, melynek során az alperesnek mint ügyvédnek az 1998. évi XI. törvény 3. § (2) és (3) bekezdésében meghatározottak szerinti magatartást kellett tanúsítania. A Ptk. 318. § (1) bekezdés, 339. § (1) bekezdés és 355. § (1) bekezdés felhívásával rámutatott arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla közbenső ítéletében kifejtette, miszerint a II. rendű alperes annak ellenére, hogy a perbeli okirat megszerkesztésekor az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (Ütv.) 30. § (2) bekezdése szerinti eljárásra volt köteles, az ingatlan tulajdoni lapján szereplő széljegy alapjául szolgáló iratokat elmulasztotta megtekinteni, nem győződött meg arról, hogy nincs-e akadálya a jelzálogjog bejegyzésének. A másodfokú közbenső ítélet alapján az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes kölcsön visszafizetésének elmaradásából keletkezett kára, illetőleg a kölcsön visszafizetése kikényszerítésére indított per részére megítélt költségeit a II. rendű alperes magatartásával okozati összefüggésben merültek-e fel, illetve megfelelő eljárása esetén jelzálogjog létrejött és annak érvényesítése esetén a követelés milyen összeg erejéig került volna kielégítésre. Utalt arra, hogy a Pp. 229. § (1) bekezdésében anyagi jogerő alapján a kármegosztás kérdését a megismételt eljárásban a bíróság már érdemben nem vizsgálhatta. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a II. rendű alperes szerződésszerű magatartása esetén az ingatlanra a felperest megillető jelzálogjog első ranghelyen történő, 2001. november 15-i bejegyzésének akadálya nem lett volna, és így a Ptk. 261. §-a és azt követő rendelkezései alapján a kölcsön összegét ügyleti és késedelmi kamatát, valamint az érvényesítéssel kapcsolatos költségeket - beleértve a bírósági eljárás költségeit is - megkísérelhetette volna kielégíteni. A rendelkezésre álló adatok szerint a felperes a kölcsönszerződés lejártát követően nyomban lépéseket tett igénye bíróság előtti érvényesítésére, majd a jogerős ítélet birtokában az adóssal szemben a végrehajtási eljárást haladéktalanul megindította. Így tényként fogadta el az elsőfokú bíróság, hogy az első ranghelyű jelzálogjog alapján követelése kielégítése az ingatlan

forgalmi értéke erejéig eredménnyel járt volna 2005. végén, 2006. év elején. Adatok hiányában az ingatlan forgalmi értékét, vagyis azt az összeget, amely a felperesnek a II. rendű alperes jogellenes magatartása nélkül az ingatlanból 2005/2006. fordulóján megtérült volna, az elsőfokú bíróság kizárólag a sikeres árverési vételárból tudta meghatározni 7.600.000 forintban. Miután a felperes nem bizonyította, de nem is állította, hogy jelzálogjoga érvényesítése esetén ennél nagyobb mértékű megtérülésére alappal számíthatott volna, az elsőfokú bíróság vizsgálta a felperes teljes kárának az értékesítéskori megtérülésének lehetőségét. A Soproni Városi Bíróság ítélete alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a perbeli ingatlan értékesítése esetén nem juthatott volna a felperes a jelen perben II. rendű alperessel szemben érvényesített teljes követeléséhez, kárából csupán 7.600.000 forint térülhetett volna meg. Ezért kizárólag ezen összeg erejéig látta bizonyítottanak, hogy a felperes kára a II. rendű alperes szerződésszegő magatartásával okozati összefüggésben áll. Rámutatott, hogy II. rendű alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy a felperes követelése legalább részben az adós teljesítése folytán időközben megtérült. Ilyen tényt azonban a II. rendű alperes nem is állított, ugyanakkor a közös károkozásra figyelemmel irreleváns, hogy az adós teljesítőképessége időközben változott-e. A Ptk. 360. § (1) bekezdés és 301. § (1) bekezdés alapján határozott a késedelmi kamatfizetési kötelezettségről, míg a perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdés szerint határozott.

Az első fokú ítélet ellen a felperes és a II. rendű alperes is fellebbezéssel élt.

A felperes a fellebbezésében kizárólag az ítéletnek az illetékfizetési kötelezettségre vonatkozó rendelkezését támadta és e körben az ítélet megváltoztatását és a feljegyzett illeték megfizetésére kötelezésének mellőzését kérte. A fellebbezését arra alapította, hogy a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.968/2009/8. számú ítéletével megismételt. 4.P.22724/2010/12. számú eljárásban pernyertes lett, majd a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.21258/2011/3. számú végzésével hatályon kívül helyezett és a 4.P.20.048/2012/5. számú Fővárosi Törvényszék előtti eljárásban is pernyertes lett, ezért a feljegyzett illeték megfizetésére nem kötelezhető.

A II. rendű alperes fellebbezésében az első fokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását indítványozta. Megítélése szerint a követelésösszezszerűsége nem alátámasztott, a jogügylettel össze nem függő összegeket követel felperes, továbbá a kölcsön vissza nem fizetése nem függ össze a tevékenységével, felperes nem a jelzálogjoggal, hanem a még nem fizetett 4.700.000 forinttal kapcsolatosan indított peres eljárást a Soproni Városi Bíróság előtt. Megítélése szerint a felperes továbbra sem igazolta, hogy a végrehajtási ügyben a követelés az adóssal szemben az elmúlt időszakban is behajthatatlan volt, azaz kezdeményezte-e a végrehajtási eljárás folytatását, illetve az adós fizetése képtelen-e. Egyebekben utalt a végrehajtás elévülésére. Sérelmezte, hogy a felperes mulasztása folytán nem került sor az eredeti földhivatali határozat bírósági felülvizsgálatára. Utalt az ingatlan-nyilvántartásról szóló törvény 39. § (3) bekezdés c) pontjára, 5. §-ára és az akkor hatályos államigazgatási eljárásról szóló törvény 26. §-ára, amelyek alapján a Ptk. 4. § alapján sem tartotta indokolhatónak a vele szembeni eljárást. A Ptk. 344. § (3) bekezdés b) pontját tartotta egyébként is alkalmazhatónak tekintettel a felperes hivatkozott mulasztására, továbbá arra, hogy 2001. február 27. napján módosították a kölcsönszerződést az adós ügyvédjénél azzal, hogy a fedezet változatlanul fennáll, továbbá 2001. július 31-én más ügyvéd kolléga által készített szerződést is külterületi helyrajzi számú ingatlanra nyújtották be a tulajdoni lap másolat tanúsága szerint, és a Soproni Városi Bíróság 2001. december 19-i végzésével szintén külterületi helyrajzi számra rendelt el zárlatot, ugyanakkor a felperes csak vele szemben indított eljárást. Illetékességi kifogást is előterjesztett a felperesi

keresetpontosításra, a kereset leszállításra figyelemmel a Pp. 42. és 43. §-ában írtakra, amelynek alapján a Pp. 29. § (1) bekezdését tartotta irányadónak. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a módosított kereseti kérelmen túlterjeszkedve állapította meg ismételten a tőkekövetelés összegét, figyelmen kívül hagyva, hogy a végrehajtási összegből a végrehajtót megillető összeg és a végrehajtási költségek kerülnek először teljesítésre. Vitatta a kamatszámítás időpontját, a perköltség mértékét. Utalt arra, hogy az eredeti kereseti kérelem és a leszállított követelés alapján nagyobb részben pernyertes.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte ténybeli és jogi megalapozottsága folytán.

A II. rendű alperes fellebbezése részben, a felperes fellebbezése az alábbiak szerint lényegében nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen rögzíti, hogy a felperesnek az I. rendű alperessel szembeni keresetét a fentiek szerinti korábbi ítélet jogerősen elutasította, így a per a felperes és a II. rendű alperes között maradt folyamatban. A felperes és a II. rendű alperes közötti jogvitát, a felperes követelésének jogalapja tekintetében jogerős közbenső ítélet elbírált, így a per a továbbiakban kizárólag az összegszerűsége folyt.

A II. rendű alperes a fellebbezésében illetékességi kifogást terjesztett elő. E körben a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a felperes keresetét az I. rendű alperes székhelye szerinti megyei bíróságon, jelenlegi nevén törvényszéken terjesztette elő. Annak a ténynek, hogy a felperes keresetét az I. rendű alperessel szemben elutasító ítéleti rendelkezés jogerőre emelkedését követően a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.968/2009/8. sorszámú közbenső ítélete folytán az eljárás továbbiakban kizárólag a II. rendű alperessel szemben folytatódott, a Pp. 42. §-a és 43. § (1) bekezdésére is figyelemmel a bíróság illetékességére nem volt kihatása. Mindezek alapján az alperes illetékességi kifogásának eljárási megalapozottsága nem állt fenn. Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül járt el.

Az elsőfokú eljárás iratai között a 4.P.22.724/2010/7. sorszám alatti jegyzőkönyv rögzíti a felperes legutolsó keresetpontosítását. Ennek tartalma szerint a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresete 4.700.000 forint és 2001. március 20. napjától számított 11 + 4%, 200.000 forint és 2004. április 10. napjától számított, valamint 30.000 forint és 2004. április 10. napjától számított Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamatai megfizetésére irányult. A felperes ezt követően a 4.P.20.048/2012. szám alatt folyamatban volt új eljárásban már nem változtatta meg a keresetét, az előbbieket szerint ismertetett keresetet tartotta fenn, mindezek alapján a felperes fenntartott keresetének a fentiekben idézett keresete minősül. Az elsőfokú bíróságnak így a mindösszesen 4.930.000 forint tőke és a fentiek szerint megjelölt járulékaire irányuló keresetről kellett érdemi döntést hoznia a Pp. 212. § (1) bekezdés és 213. § (1) bekezdés alapján. Az elsőfokú bíróság jelen fellebbezéssel támadott ítéletének rendelkező része szerint azonban 7.600.000 forintra és kamataira marasztalta az alperest, melyből következően az elsőfokú bíróság a Pp. 215. § sérelmével a kereseten túlterjeszkedett, amire a II. rendű alperes helytállóan hivatkozott a fellebbezésében. Ez azonban nem képezte akadályát annak, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelmekhez is kötötte, érdemben felülbírálja.

A másodfokú bíróság mindenképp előtt azt emeli ki, hogy a felperes II. rendű alperessel szembeni keresetének jogalapját a közbenső ítélet jogerősen elbírált. A Pp. 253. § (4) bekezdése alapján a jogerős közbenső ítélet folytán a követelés összegére folyt már csak az eljárás. Ezért az elsőfokú bíróságnak kizárólag a követelés összegszerűségéről kellett döntenie és ezért a jelen

fellebbezési eljárás tárgya is kizárólag a kereset összezszerősége körében hozott döntés érdemi felülbírálata lehetett. Mindezek alapján a jelen fellebbezési eljárás tárgyát már nem képezhatték mindazok a kérdések, amelyek a II. rendű alperes a fellebbezésében felhozott. A magatartása és a kár közötti okozati összefüggés hiányára, a felperesnek a végrehajtási eljárás során, illetőleg a földhivatali határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban tanúsított magatartására és mulasztására mint károsulti közrehatásra alapozott, valamint a mások károkozására a Ptk. 344. § (3) bekezdés b) pontján alapuló kármegosztás érdekében történő hivatkozás a kereset jogalapját érintő védekezés. Miután a jogalap teljes körben elbírálásra került, így az már utóbb a jelen összezszerőségre folyamatban lévő eljárásban nem támadható, illetve nem hozható fel érdemi védekezésként sem. A II. rendű alperes jelen fellebbezésében e körben hivatkozottak ezért a jelen fellebbezési eljárás tárgyát képező ítéleti döntés felülbírálata során súlytalanok voltak.

A Ptk. 4. §-ra való hivatkozás mint a II. rendű alperessel szembeni eljárás indokolatlansága nem volt értelmezhető, figyelemmel a jogalapot eldöntő közbenső ítéletre, illetve arra, hogy a Ptk. 4. §-a olyan általános magatartási mércét ír elő, illetőleg szabályoz, amely önmagában a felperesnek a II. rendű alperessel szembeni keresetét nem alapítja meg, illetőleg a követelés összezszerőségét nem teszi megkérdőjelezhetővé.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy 2001. november 15. napján nem lett volna akadály a felperest megillető jelzálogjog első ranghelyen történő ingatlan-nyilvántartási bejegyzésének, amely így a felperes számára az adós tartozása tekintetében kielégítési alapul szolgálhatott volna. Az elsőfokú bíróság azt is helytállónan állapította meg a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, hogy az első ranghelyű jelzálogjog alapján a felperes követelésének kielégítése az ingatlan forgalmi értéke erejéig járt volna eredménnyel. Ugyancsak helytálló az indokolása a körben, hogy az árverési vételárral megegyező összegben, tehát legfeljebb 7.600.000 forintig térülhetett volna meg a felperes kára. Ebből következően a felperes igényét a II. rendű alperessel szemben legfeljebb 7.600.000 forintig érvényesítheti. Amennyiben a II. rendű alperes a jelzáloggal biztosított kölcsönszerződés szerkesztésénél megfelelően járt volna el, a felperes abban az esetben is legfeljebb 7.600.000 forinthez juthatott volna hozzá a jelzálogjoggal biztosított ingatlanból. Ebből az is következik, hogy a II. rendű alperes kártérítési felelősségének mértéke ezen összegre korlátozott, hiszen a megállapított jogellenes magatartásával közvetlen okozati összefüggésben ez a kárösszeg áll, azaz a II. rendű alperes 7.600.000 forintot meghaladóan nem tartozhat kártérítési kötelezettséggel a felperes felé. Figyelemmel arra, hogy a felperes módosított keresete mindösszesen 4.930.000 forint és meghatározott késedelmi kamatai megfizetésére irányult, ezért a Pp. 213.§ (1) bekezdésében foglalt kereseti kérelemhez kötöttség alapján a II. rendű alperes tőke marasztalása 4.930.000 forintnál magasabb összeg nem lehetett. Az első fokú ítélet tőketartozás utáni késedelmi kamatfizetési kötelezettség, és annak kezdő időpontja, valamint mértéke vonatkozásában nem volt felperes részéről fellebbezéssel támadott. Így felperesi fellebbezés hiányában az első fokú ítéletben meghatározott kamatfizetési mértéket, illetőleg kamatfizetési kezdőidőpontot a másodfokú bíróság nem érinthette. Ugyanakkor a fentebb kifejtettek alapján annak kimondása volt szükséges, hogy a 4.930.000 forint és annak első fokú ítéletben írt késedelmi kamatai megfizetésére a II. rendű alperes csak 7.600.000 forintig köteles.

A felperes fellebbezése a le nem rótt kereseti és fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezést támadta, mely rendelkezést a másodfokú bíróság ezen túlmenően is felülbírálhatott a Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján. A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen számolta a le nem rótt illetékek összegét. Az iratok alapján a felperes a keresetét a keresetlevele

szerint 10.700.000 forintra terjesztette elő, majd ezt követően módosította 8.698.903 forintra, majd 5.330.000 forintra, és a végleges kereste volt 4.930.000 forint és meghatározott késedelmi kamatai. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése alapján a polgári peres eljárásban az illeték alapja az eljárás tárgyának az eljárás megindításakor fennálló értéke, jogorvoslati eljárásban pedig a vitássá tett követelés vagy követelésrész értéke. Ennek megfelelően az eredeti kereseti kérelemhez, azaz a 10.700.000 forinthez képest kellett a le nem rótt kereseti illeték összegét megállapítani, míg a fellebbezési illeték összegénél a fellebbezéssel támadott rendelkezés értéke volt az irányadó, ami a korábbi és a jelen ítélet alapján is 7.600.000 forint. A jelen fellebbezési eljárás a II. rendű alperes fellebbezése tekintetében az Itv. 51. § (1) bekezdése alapján már mentes volt az ismételt fellebbezési eljárási illeték megfizetése alól. Az Itv. 59.§ (1) bekezdés alapján a felperest megillető illetékfeljegyzési jog nem mentesítette a felperest a pervesztességének arányában az illeték viselése alól, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés és 15. § (1) bekezdése rendelkezéseire. Miután a felperes az eredeti 10.700.000 forintos keresetéhez képest 4.930.000 forintra lett csak pernyertes, így a két összeg különbözete, azaz pervesztessége arányában viselni tartozik a le nem rótt kereseti illetéket. Ugyanezen elvek alapján a fellebbezési eljárásban is csak részben volt tekinthető a felperes pernyertesnek, mivel a II. rendű alperes a kereseten túlterjeszkedésre sikeresen hivatkozott, és a marasztalási összeg a fentiek szerint 4.930.000 forint, azaz az első fokú ítélet 7.600.000 forintos marasztalási összegéhez képest a különbözetben a II. rendű alperes fellebbezése eredményes volt. Ezen nem változtat az a tény, hogy a másodfokú bíróság az alperes teljesítési kötelezettségének maximumát is meghatározta. A II. rendű alperes köteles viselni a le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéknek az előbbiek szerinti marasztalással arányos részét, miután e tekintetben pervesztésnek tekintendő. A másodfokú bíróság itt utal arra, hogy a II. rendű alperes 2013. február 4. napján kelt beadványa a tárgyalás napján érkezett a bíróságra, azonban az eljáró másodfokú tanácshoz olyan időpontban került benyújtásra, amikor már a másodfokú ítélet meghozatalra került, ezért a másodfokú bíróság az abban foglaltakat már nem tudta figyelembe venni döntése meghozatalánál.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezését nem érintve fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében részben megváltoztatta, a II. rendű alperes marasztalását 4.930.000 forintra és az első fokú ítélet szerinti kamataira, mindezeket azonban legfeljebb 7.600.000 forintra fennálló fizetési kötelezettségre, és ehhez képest a kifejtett elvek szerint módosította a le nem rótt, és így megtérítendő kereseti és fellebbezési összegét is, egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyta.

A II. rendű alperes fellebbezése részben volt eredménye, a felperes fellebbezése lényegében nem volt eredményes. Sem a felperest, sem a II. rendű alperest a fellebbezési tárgyaláson jogi képviselő nem képviselte, mindkét peres félnek ügyvédi képvisellel felmerült költsége lehetett csak a másodfokú eljárásban igazoltan a fellebbezések, illetve beadványok elkészítésével, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján akként határozott, hogy a peres felek fellebbezési eljárási költségeiket maguk viselik.

Budapest, 2013. február 7.

Dr. Németh László sk.

a tanács elnöke

. Merőtey Anikó sk.. Molnár Ágnes sk.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelélül: